



ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΔΟΥΚΑ
ΣΟΥΦΛΕΡΗΣ*



Τα συντρίμια των δύο τρένων στα Τέμπη όπου έχασαν άδικα τη ζωή τους 57 συνάνθρωποί μας

Για ένα τάπερ αδειανό, για μια...

Περίεργος τίτλος; Περίεργος! Όπως περίεργη είναι η ζωή μας, όπως τα φέρνει καμιά φορά! Και ένα από τα περίεργα του κόσμου είναι η ανατροπή της φυσικής πορείας των πραγμάτων: γέννηση, ανάπτυξη, μαρasmus, θάνατος. Παιδιά, γονείς, παππούδες και γιαγιάδες...

Λένε ότι ένα από τα πιο βάρβαρα πράγματα, ένα από τα μεγαλύτερα βάσανα που μπορεί να τύχουν στη ζωή, είναι η ανατροπή της πιο πάνω σειράς. Όταν αυτοί που περνούν στον κόσμο των σκιών δεν είναι οι ηλικιωμένοι και οι έχοντες πολλά χρόνια στην πλάτη τους, αλλά αυτοί που είναι πάνω στον ανθό τους, όταν αποχαιρετούν οι γονείς τα παιδιά τους...

Γίνεται όμως δυστυχώς και τούτο. Σε κάποιους τυχαίνει αυτό το δυσβάσταχτο βάρος, αυτό το πείσιμο σε μια μαύρη τρύπα που

δεν έχει φως. Γίνεται και αυτό το φριχτό πράγμα, το να χάνεται το νιόφυτο στην ώρα της ανθοφορίας του και των μεγάλων υποσχέσεων.

Και μερικές φορές αυτό λαμβάνει τις διαστάσεις φυσικής καταστροφής, μοίρας απάνθρωπης και τραγικής, φτάνει μέχρι εκεί «που σταματάει ο νους σου».

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Και έγινε τούτο το κακό πριν από ένα χρόνο στον τόπο μας, στο κέντρο της χώρας, πάνω στη γραμμή του δήθεν πιο ασφαλούς μέσου μεταφοράς, και μαζί με τα λουλούδια που τα έκοψε το άκαρδο χέρι του Χάρου σκοτεινίασε ο ουρανός και μαύρισε η ψυχή των γονιών τους και των δικών τους ανθρώπων.

Γιατί δυστυχώς, σε αυτό το -τουλάχιστον- διά πλήρως ενσυνείδητης παραλείψεως τελεσθέν πολυάνθρωπο έγκλημα, που σε λίγες μέρες όλη η χώρα θα θρηνήσει και θα μνημονεύσει στην επέτειο του πρώτου χρόνου από την τραγωδία, πρώτα και κύρια χάθηκαν νέα παιδιά, πολλά εξ αυτών φοιτητές. Στον δρόμο για την επιστροφή στις σχολές τους, κάποιοι στον δρόμο για τις δουλειές τους, ένα ανάληπτο και ψευδεπίγραφο δημοκρατικό και πολιτισμένο κράτος με τη βία τους έκοψε το νήμα της ζωής!

Αποχαιρετισμοί, τηλεφωνήματα, συμβουλές, τσάντες γεμά-

τες πράγματα, εφοδία για την πόλη των σπουδών, τάπερ με φαγητό που τόσες και τόσες Ελληνίδες μανάδες ετοιμάζουν για τα παιδιά τους, για να έχουν κάτι μαγειρεμένο και έτοιμο έστω και για λίγες μέρες, εκεί όπου σπουδάζουν, για να κάνουν οικονομία και να φάνε σπιτικό φαγητό (μπορεί τα πιο πολλά παιδιά να έχουν και τις πιο σπουδαίες μαγειρίσες μανάδες...). Πράγματα τόσο γνωστά και οικεία. Τα έχουμε ζήσει κάποιοι από εμάς στη φοιτητική ζωή μας, τα ζούμε πάλι κάποιοι τώρα που σπουδάζουν τα παιδιά μας.

Δυστυχώς, κάποιες μανάδες δεν θα ξαναγεμίσουν τάπερ για τα παιδιά τους. Δεν θα μπορούν να τα φροντίσουν, να τους δώσουν μαζί ό,τι μπορεί να κάνει καλύτερη τη ζωή τους μακριά από το πατρικό τους σπίτι. Τους τον στέρψαν τον κόπο αυτό. Τους στέρψαν τη δυνατότητα να φροντίζουν για τα σπλάχνα τους. Τους στέρψαν τη λύπη του αποχαιρετισμού και τη χαρά της προσμονής όταν θα επιστρέψουν.

Το τέλος της φροντίδας για τα ζωντανά παιδιά τους, για τα αγόρια και τα κορίτσια τους. ΑΛΛΑ! Αλλά γονέων και αυτοί οι υπέροχοι γονείς, αυτοί οι μεγάλοι άνθρωποι που μέσα στη θλίψη και την ανείπωτη απώλειά τους ξεπερνούν τα πάντα και φροντίζουν και τώρα. Φροντίζουν στη μνήμη των χαμένων παιδιών τους να βρε-

θεί δικαιοσύνη. Να βρεθεί δικαιοσύνη, να χτιστεί δικαιοσύνη, γιατί στον τόπο τούτο, μόνο αφού πρώτα ξαναχτιστεί η δικαιοσύνη, θα μπορεί και να αποδοθεί!

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΓΟΝΙΩΝ

Αυτοί οι υπέροχοι γονείς συνεχίζουν τη δύσμοιρη ζωή τους, παρά με τα παιδιά τους που πλέον τα κουβαλούν μέσα τους και πάνω τους, όλη τη μέρα και τη νύχτα, σαν να τα χουν μωρά πάλι (άλλωστε, δεν είναι και πολλά τα χρόνια από τότε που τα είχαν μωρά) και φροντίζουν όχι απλά να δικαιωθούν. Κάνουν κάτι ακόμη πιο μεγάλο, φροντίζουν για τα παιδιά όλης της χώρας, τα παιδιά κάθε Έλληνα γονιού και κάθε ανθρώπου, για να ζουν με περισσότερη ασφάλεια, με τη σιγουριά ότι το ταξίδι τους θα έχει γυρισμό, ότι αυτοί θα κρατήσουν πάνω τους το βάρος του πόνου τους με την ευχή να είναι οι τελευταίοι που το έζησαν τούτο το βάρος.

Σε αυτούς τους υπέροχους γονείς, γονείς κι μες και Συνέλληνες, ας σταθούμε όλοι δίπλα στη φροντίδα τους, ας την κάνουμε και δική μας φροντίδα και ας πολεμήσουμε με θάνατος και ασταμάτητα μέχρι να ξανασπκωθεί ο Ηλιος της Δικαιοσύνης.

Τους το χρωστάμε! Γιατί στα Τέμπη όλοι χάσαμε ένα δικό μας Παιδί!



Οι γονείς των αδικηθέντων παιδιών στα Τέμπη δίνουν μάχη για να αποδοθεί δικαιοσύνη, ενώ κρατούν πάνω τους το βάρος του πόνου με την ευχή να είναι οι τελευταίοι που έζησαν τέτοια ανείπωτη τραγωδία